

Sreća je život za druge

Djeca su rođena iz tijela i krvi svojih roditelja. Bez roditelja ne bi bilo ni djece. No, ljudi u ovom svijetu zagovaraju individualizam kao da su sami došli na ovaj svijet. Samo osoba koja nije primila ničiju pomoć u svijetu, imala bi pravo govoriti o individualizmu. Na ovom svijetu ne postoji ništa što nastaje samo za svoju vlastitu svrhu. Sva stvorena bića stvorena su jedna za druge. Ja postojim za vas i vi postojite za mene.

Nitko nije luđi od sebične osobe koja živi samo za sebe. Možda izgleda kao da sebičan život pomaže pojedincu, ali u konačnici to je život koji vodi samouništenju. Pojedinaac mora živjeti za obitelj, obitelj za narod, narod za svijet, a svijet za Boga. Sve škole koje sam osnovao imaju tri gesla. Prvo je „Živjeti život bez sjena kao da ste točno u podne na suncu“. Život bez sjene život je s čistom savjesti. Kad završimo život na zemlji i odemo u duhovni svijet, cijeli naš život odvit će se pred nama kao da se prikazuje na videokaseti. Hoćemo li otići u nebo ili pakao odlučujemo sami našim načinom života. Zato trebamo živjeti besprijekornim i čistim životom, koji ne baca ni najmanju sjenu.

Drugo je geslo „Živjeti prolijevajući znoj za zemlju, suze za čovječanstvo i krv za nebo“. U krvi, znoju i suzama koje ljudi prolijevaju nema laži. Postoji samo

istina. Međutim, krv, znoj i suze koje osoba prolijeva za sebe nemaju vrijednosti. To veliko ulaganje mora se liti za dobrobit drugih. Zadnje je geslo „Jedna obitelj pod Bogom!“ Samo je jedan Bog, a sva ljudska bića su braća i sestre. Razlike u jeziku, rasi i kulturi samo su 0,1 %. Kao ljudska bića svi smo 99,9 % isti.

Na Južnom Pacifiku postoji četrnaest otočkih zemalja. Kad sam posjetio Maršalove otoke, pitao sam njihovog predsjednika: „Ovo je predivna zemlja, ali mora da je teško voditi ovu zemlju, zar ne?“ Predsjednik je uzdahnuo i odgovorio: „Ima nas samo šezdeset tisuća stanovnika, a kopno je prosječno dva metra iznad razine mora. Stoga, val visok samo jedan metar može potopiti veliki dio kopna. Ali, naš najozbiljniji problem je obrazovanje. Djeca iz bogatih obitelji odlaze na školovanje u Ameriku ili Europu i ne vraćaju se. Djeca iz siromašnih obitelji nemaju škola u kojima bi primila dobro obrazovanje, tako da ni najpametnije dijete ne može primiti najbolji trening da postane voditelj. Problem otočke zemlje poput naše je da nismo u mogućnosti odgojiti i obrazovati voditelje koji će nas voditi u budućnosti.“

Nakon što sam čuo njegovo jadanje, osnovao samo Srednju pacifičku školu u Koni, na Havajima, za dobrobit djece tih otočkih zemalja. Škola pruža srednjoškolsko obrazovanje djeci iz zemalja Pacifika i pomaže im upisati se na fakultet. Osiguravamo povratnu kartu do Havaja, školarinu, smještaj i hranu, pa čak i računala tako da mogu dobiti najbolju izobrazbu. Samo je jedan uvjet za primanje obrazovanja. Kad završe školovanje, moraju se vratiti u svoje zemlje i raditi za svoju zemlju i svoj narod. Živjeti za dobrobit drugih zahtijeva žrtvu s vremena na vrijeme. Prije par godina jedan naš misionar putovao je Južnom Amerikom kad je mjesto, koje je posjećivao, pogođeno jakim potresom. Njegova žena dotrčala je k meni lica blijedog poput papira.

„Što da radim“, pitala me sa suzama u očima. „Tako sam zabrinuta, ne znam što raditi.“